

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2006 r. — Landtag Schleswig-Holstein przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-406/06)

(2006/C 294/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landtag Schleswig-Holstein (przedstawiciele: Dres. S. Laskowski i J. Caspar)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie się przez Trybunał za właściwy i uznanie skargi za dopuszczalną, w przeciwnym wypadku skierowanie skargi do Sądu Pierwszej Instancji zgodnie z art. 54 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości/2005;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 marca 2006 r. (JUR(2006)55023) i z dnia 23 czerwca 2006 r. (SG/E/3MM/fID(2006)6175);
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podważa decyzję Komisję z dnia 10 marca 2006 r. i decyzję z dnia 23 czerwca 2006 r. otrzymaną w dniu 26 czerwca 2006 r., na których podstawie odrzucono wniosek Landtagu Schleswig-Holstein o pełen dostęp do wewnętrznego dokumentu Komisji SEK (2005) 420 z dnia 22 marca 2005 r. Dokument SEK (2005) 420 zawiera prawne uzasadnienie wyboru art. 95 traktatu WE jako podstawy prawnej dyrektywy 2006/24/WE Europejskiego Parlamentu i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE⁽¹⁾, do którego odwołano się w uzasadnieniu pochodzącego od Komisji projektu dyrektywy COM(2005) 438 wersja ostateczna (str. 6). Dokumentu tego zażądała służba naukowa Landtagu Schleswig-Holstein dla celów sporządzenia opinii prawnej w kwestii możliwych skutków dyrektywy 2006/24/WE dla praw ochronnych przysługujących posłom.

Skarżący twierdzi, że w stosunku do decyzji odrzucających oraz odmowy udzielenia pełnego dostępu do spornego dokumentu SEK (2005) 420 można podnieść następujące zarzuty nieważności w rozumieniu art. 230 akapit drugi traktatu WE:

- naruszenie obowiązku lojalnej współpracy przewidzianego w art. 10 traktatu WE w związku z art. 1 akapit drugi traktatu UE bądź naruszenie prawa dostępu do dokumentu przewidzianego w art. 255 traktatu WE, art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie dostępu do informacji nr 1049/2001 w związku z art. 10 traktatu WE, art. 1 akapit drugi traktatu UE oraz

— nadużycie władzy.

W ramach wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy oraz z poszanowaniem zasady przejrzystości Komisja jest zobowiązana na podstawie art. 10 traktatu WE w związku z art. 1 akapit drugi traktatu UE do zapewnienia Landtagowi Schleswig-Holstein jako instytucji państwa członkowskiego dostępu do wnioskowanego dokumentu, ponieważ mamy tu do czynienia z ważnym interesem publicznym i parlamentarnym w kompletnym udostępnieniu dokumentu.

Uzupełniająco prawo do pełnego dostępu do spornego dokumentu zostaje oparte na art. 255 traktatu WE, art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie dostępu do informacji nr 1049/2001 w związku z art. 10 traktatu WE, art. 1 akapit drugi traktatu UE oraz zarzuca się, że Komisja nieprawidłowo oparła odmowę dostępu do dokumentu na art. 4 ust. 2 — drugie rozporządzenia w sprawie dostępu do informacji nr 1049/2001 oraz błędnie skorzystała z przysługującego jej swobodnego uznania, ponieważ na skutek wydania dokumentu nie miałoby miejsca naruszenie doradztwa prawnego przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, str. 54.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-410/06)

(2006/C 294/58)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie (wszystkich) przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2002/15 WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego, a w każdym razie poprzez niepowiadomienie Komisji o przyjęciu takich przepisów, Republika Portugalska uchybiała zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 powołanej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycje dyrektywy upłynął w dniu 23 marca 2005.

(¹) Dz.U. L 80, str. 35.

**Skarga wniesiona w dniu 9 października 2006 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi
Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-411/06)

(2006/C 294/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Konstantinidis, M. Huttunen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1013/2006 (¹) z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów;
- stwierdzenie, że skutki rozporządzenia są ostateczne do czasu jego zastąpienia rozporządzeniem wydanym w rozsądnym terminie przez Parlament Europejski i Radę, na właściwej podstawie prawnej tj. art. 175 ust. 1 i art. 133 WE i stosowanie uzasadnionym w preambule aktu;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że oparcie aktu na dwójakiej podstawie prawnej wynika z kryteriów określonych orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, tj. celu i treści aktu. Wybór ten został oparty na przekonaniu, że rzeczony rozporządzenie łączy w sobie, zarówno w odniesieniu do realizowanego celu, jaki i treści, dwa składniki, z których żaden nie może być uznany za wtórny lub pośredni w stosunku do drugiego, jeden należąc do dziedziny wspólnej polityki handlowej, drugi — ochrony środowiska naturalnego.

Komisja jest zdania, że ustanawiając podstawą prawną aktu wyłącznie art. 175 ust 1 WE i znosząc art. 133 WE jako drugą podstawę prawną, Parlament Europejski i Rada działały z naruszeniem traktatu. Zgodnie z art. 231 akapit pierwszy WE stwierdzenie nieważności rozporządzenia stanowi stosowną sankcję wobec tego rodzaju uchybienia.

(¹) Dz.U. L 190, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 25 lipca 2006 r. w sprawie T-221/04, Belgia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 października 2006 r. przez Królestwo Belgii

(Sprawa C-418/06 P)

(2006/C 294/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: A. Hubert, pełnomocnik, H. Gilliams, P. de Bandt i L. Goossens, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 25 lipca 2006 r. w sprawie T-221/04 oraz uznając skargę wnoszącego odwołanie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/136/WE (¹) z dnia 4 lutego 2004 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 25 lipca 2006 r. w sprawie T-221/04 i na podstawie prawa sądu do nieograniczonego orzekania, zmniejszenie korekty w wysokości 9.322.809 EUR zastosowanej przez Komisję w decyzji 2004/136/WE do kwoty 1.491.085 EUR;
- lub ewentualnie uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 25 lipca 2006 r. w sprawie T-221/04 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.